

BIJLAGE 1:

HOE DE HEMEL IN STUKKEN BRAK

Uit: Mounir Samuel, *Liefde is een rebelse vogel* (2016, Jurgen Maas), p. 212-215.

'Kom mee, ik wil je wat laten zien,' sprak hij hees.

'Ik weet niet of...'

Hij legde haar met een vinger het zwijgen op.

Tomás pakte haar bij de hand en trok haar een smalle zijstraat in. Het water gutste door de geulen. Een flits aan de hemel. Een harde klap. Ze begonnen te rennen.

'God is boos op ons!' gilte ze door het natuurgeweld heen.

Maar hij had haar niet gehoord, of deed alsof de grap hem ontging.

Aan het eind van een doodlopende straat bleven ze voor een smalle deur staan. Tomás haalde een sleutel uit zijn soutane die nu als een natte zak om zijn lijf hing. Het duurde even voor het slot meegaf. Toen stonden ze nar in de gang. Hij leidde haar een smalle trap op, naar de derde verdieping.

Er waren twee deuren. Bij de meest linkse bleven ze staan. Het hout was aan een goede lik verf toe.

Opnieuw stak hij een sleutel in het slot. Even leek hij te twijfelen. Snel sloeg hij een kruis. En opende de deur.

Ze betrad een redelijk ruime kamer. Alles was wit, van de muren tot aan het plafond. Grote ramen zagen uit op de levenloze straat. Het was gestopt met regenen; nerveus trokken grauwe wolken langs de lucht. Tomás bracht haar een handdoek. Terwijl ze haar nek, haren en gezicht droogwreef, zei hij: 'Ik trek even iets anders aan,' en verdween de smalle badkamer in.

Ze ging op de brede houtenvensterbank zitten, ook wit geverfd, en nam de kamer aandachtig op. Een eenpersoonsbed - hoe kon het ook anders. Naast het bed een kledingkast die half openstond. Aan de deur hingen een tweede soutane en een onderkleed. In de kast zag ze overhemden, broeken netjes opgevouwen aan haakjes, een misdienaarskleed (niet zwart maar groen dit keer). Op een smalle plank lag een stapel truien. Mandjes met sokken. Ondergoed. Haar blik bleef even hangen bij een vreemde bundeling doeken op de bodem van de kast, maar dwaalde toen verder. Een donker, houten bureau. Daarboven een crucifix met een wel erg naakte Jezus. Het doekje om zijn middel verhulde nauwelijks zijn geslacht. Boeken overal. Op het bureau in hoge stapels. Tegen de muur op de grond. Op de antieke, hemelsblauw geschilderde eettafel. Ook op de vensterbank een stapel. Ze pakte enkele titels op. Tot haar verrassing zag ze een koran liggen. Een roman van Virginia Woolf. Een verzameling gedichten van Rumi. Een kritiek op de corruptie in het Vaticaan. Enkele boeken over het atheïsme. Haar handen gingen sneller door de stapel nu. Descartes. Kant. Popper. Foucault. Gendervraagstukken in de twintigste eeuw. *Het probleem van het lijden. Seks en de samenleving.* Een kritiek op het celibaat

'Een opmerkelijke verzameling boeken heb je hier,' merkte ze op.

'Vind je?'

Tomás kwam in een zwart T-shirt met V-hals en spijkerbroek uit de badkamer, bleef onhandig in het midden van de kamer staan en haalde zijn schouders op. 'Ik lees graag.'

'Ja, dat zie ik.'

Hij zag er goed uit in de kleding van zijn generatie. Zijn lichaam was niet erg gespierd, maar hij had mooie getrainde armen. Er krulde geen borsthaar vanonder zijn shirt.

'Hij liep naar haar toe, schoof wat boeken opzij en ging naast haar zitten. Zo zaten ze been aan been.'

Ze voelde zijn lijf verstrakken, wierp een zijlingse blik op zijn gezicht, maar hij keek weg.

'Het spijt me dat ik je gekwetst heb,' zei hij. 'Ons gesprek heeft mij echt tot een diep inzicht gebracht. Ik probeerde al een tijd te verwoorden wat er nu zo wezenlijk mis is met de kerk en toen ik met jou sprak realiseerde ik me het grootste probleem: georganiseerde religie vertelt slechts hoe te leven, niet wat het leven is.'

Nu was zij het die wegkeek.

'Ik kom hier niet voor nog een preek, Tomás.'

'Nee, nee, ik weet het. Het spijt me.'

'Je hoeft je niet steeds te verontschuldigen.'

'Daar heb je gelijk in.'

'Wat wilde je me laten zien?'

Hij haalde hoorbaar adem. 'Wat denk je als je me ziet?'

'Dat je een veel te jonge, veel te knappe priester bent om zoveel vrouwen van een droom te beroven,' zei ze naar waarheid.

Hij schoof ongemakkelijk heen en weer. 'En verder?'

'Dat je in een ongekend keurslijf zit.'

'Je hebt geen idee.'

'Zit ik er zo naast dan?'

'Nee, verre van.'

Zijn blik leek gekweld.

Ze pakte zijn hand vast en was opnieuw verbaasd over de zachtheid. 'Het komt goed,' zei ze zonder te weten wat er dan wel goed moest komen. Abrupt stond hij op, liep naar het bureau en griste iets van tafel.

Hij drukte het voorwerp even tegen zijn borst, liep terug naar de vensterbank en strekte enigszins ongemakkelijk zijn hand uit. Het bleek een oude kleurenfoto. De afbeelding was niet al te scherp meer, maar ze zag een mooie vrouw in een donkere jurk. Voor haar stond een meisje van een jaar of zes. De vrouw had haar armen om het kind heen geslagen.

Waarom liet Tomás haar deze foto zien? Ze zocht naar een aanknopingspunt en bestudeerde de vrouw. Donkere krullen en grote ogen die recht de camera inkeken. Haar donkerblauwe jurk viel prachtig om haar lichaam. Ze bekeek de foto zorgvuldiger en ontwaarde een fijn bloemetjesmotief. Ze gleed terug naar het gezicht van de vrouw. Dat kwam haar vaag bekend voor, maar er wilde haar niets dagen. Toen bekeek ze het meisje. Een stoer kind. Maar ook wat schuchter, zo leek het. Ze had een prachtig gezicht. Donker golvend haar, puntige kin, lichtbruine ogen. Onzeker en eigenzinnig tegelijk keek ze langs de lens.

'Is dat je moeder?' vroeg ze, wijzend op de vrouw.

'Ja.'

'Ze is mooi. Hoe oud is deze foto?'

'Van de zomer van 1974. Mijn vader had net een camera gekocht. Dit was de eerste foto die hij van ons maakte.'

'Je zegt ons, maar waar ben jij dan?'

Hij zweeg.

'Tomás, waar ben jij?'

Ze keek nogmaals naar de foto en toen naar zijn gezicht en voelde hoe haar mond kurkdroog werd.

Hij zweeg.

'Tomás.' Ze hield de foto in een hand geklemd en greep met de andere hand naar de rand van de vensterbank.

Schor zei hij: 'Ik heette María en was dat meisje op die foto.'